

NEDEN EVLENİYORUZ?

Nureddin Yıldız'ın 05.01.2015 tarihli (12.) Ankara Hacı Bayram Veli Camii Sohbetidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Âlemlerin Rabb'i Allah'a hamd, efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Günlük hayatımızın yoğunluğu içerisinde kimi zaman -ibadet de olsa- yaptığımız işlerin, nedenini ve maksadını unuttuğumuz zamanlar olabilmektedir. Şöyle bir örnek zikredebilirim. Camide yatsı namazı kılarken, imam efendi zammı sureyi okuduğu esnada bir tanemize, hasbelkader -sanal olarak soruyorum- "bakar mısın, şimdi ne yapıyorsun?" dense "yatsı namazının ikinci rekâtındayım, imam efendi de filan sureden okuyor" diyebilir miyiz? Elbette, herkes için geçerli bir kuraldan söz etmiyorum ama umumiyetle, bilhassa yatsıdan sonra hemen gideceğimiz bir yerimiz varsa veya geç saatlerde kıldığımız bir yatsıysa, "şey, şey, yatsı kılıyoruz, yatsı" deyip kekeleriz.

Niyet ederken yatsıya niyet ettiğimiz hâlde, yatsı namazı her gün mutat olarak yaptığımız bir iş olunca, umumi olarak kılınma nedeni, gayesi dikkat dışı olabilmektedir. Ama bayram namazı yılda iki kere kılındığından onda kolay kolay böyle bir kekeleme olmaz. Yoğun olan işler, çok görülenler demek ki; maksatları dışında da yuvarlanarak devam edebiliyor.

Değerli Kardeşlerim,

Bu namaz örneğini alıp evliliğimiz için kullanmak istiyorum. Müslüman olan erkek veya kadın, evlenirken hoca efendinin karşısına dikildiklerinde Allah'ın adı, Peygamber'in sünneti, İmam-ı Âzam'ın içtihadı, şu Müslüman'ın şahitliği gibi koca koca, büyük büyük sözlerle evliliği başlatıyorlar. Allah'ın adı, Peygamber'in sünneti, İmam-ı Âzam efendimizin içtihatları, Müslümanlık, namus, iffet, bir yastıkta kocamak, büyük büyük laflar...

Namazın ikinci rekâtında "ne yapıyorsun sen burada" dendiğinde, insan "yatsıyı kılıyorum, ikinci rekâttayım, imam efendi zammı sure okuyor" derken kekeleyebileceği gibi, evliliğinin beşinci senesinde, onuncu senesinde, evlilik nasıl giderse gitsin Müslüman olarak yatak odasının kapısında dururken, mutfakta dururken, beraber gezmeye gittiğimizde, büyükleri ziyarete gittiğimizde, büyükler bize geldiğinde, "dur, eş olarak dur! Koca olarak dur! Durun bakalım, siz ne diye evlisiniz? Çabuk cevap verin" deyiverelim.

Kendi kendimizi aynanın karşısında test edelim. Başlarken Allah, Peygamber, İmam-ı Âzam diye başladık, şahitler Allah için şahitti. Şimdi üzerinden beş sene, on sene geçti, nikâh aynı nikâh, Allah'ın adına kıyılmış nikâh, Peygamber'in sünnetine uyulmuş bir nikâhtı. O zaman öyleyse şimdi nasıl başka türlü bir nikâh olabilir?

"İmam efendi o zaman Allah'ın adı, Peygamber'in sünnetine göre bu nikâhı teslim etti de şimdi liberal kurallara göre mi nikâhı devam ettiriyoruz? Hayır, o nikâh bu nikâhtır. Biz bu evde Allah'ın adına, Peygamber'in sünnetine göre oturuyoruz. Peki, "Allah'ın adıyla emanet aldığım eşim, Peygamber'in sünnetine göre evimde beraber yaşadığımız eşim" demek aklımıza geliyor mu?

Elbette bu konuda da “yok canım kimsenin aklına gelmez, herkes Allah’ı ve Peygamber’i unutmuştur” demiyorum ama ilk refleksimizin, genel karakterimiz olduğunu vurguluyorum. İlk refleks nedir? “Siz evliliğinizin kaçınıcı senesinde” diye sorulduğunda “altıncı” deniliyor. Hatta insanlar evlilik yıldönümlerini çok iyi biliyorlar. “Buyurun evliliğinize göre bizim için ilk üç cümleyi kullanın” dendiğinde, “mutluyuz, iyiyiz, çiçek aldık, daire aldık, iki çocuğumuz oldu” deniliyor, bunlar sıradan laflardır.

Bu yuvayı kurarken iki çocuğa ant içmek üzere mi kurduk? “Her yıldönümünde tatile gideceğiz” diye bir sözleşme mi yaptık, yoksa “Allah, Peygamber” diyerek mi başladık? Demek ki zaman aşımı, olayların çoğalmasa gibi nedenler, bir zaman sonra ana gayeyi bir kenarda bekletiyor olabilir. Az önce bahsettiğimiz namaz örneğinde olduğu gibi...

Bir yan örnek zikredeceğim. Bu hadisi şerifi, genelde Ramazan-ı şeriflerde dinlediğimiz, oruçla ilgili bir söz olarak hatırladığımız için şimdi yeri değil gibi gelebilir.

Bir mü’min oruçlu iken, Ramazan gününde birisi onu rahatsız eder, taciz eder, ona vurmaya dökmeye kalkarsa Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: “Ben oruçluyum, ben oruçluyum desin” buyurmuştu. Ben oruçluyum. Yani ben bugün cedelleşmeye girecek bir ortamda değilim. Allah için oruç tutuyorum, seninle cedelleşirsem orucumdaki kıvamı kaybederim. Resûlullah: “Ben seninle bugün cedelleşemeyeceğim desin” buyurmuştu. Bu hadis, hep Ramazan-ı şeriflerde ikaz edildiği için biz bu hadisi Ramazan’da hatırlıyoruz.

Ben bunu örnekleme için kullanıyorum. Demek ki, orucun oruç olması için, Ramazan’ın Ramazan olması için, birisi ayağına bastığında veya arabanın aynasını kırdığında, arabana sürttüğünde çıkıp “bugün oruçluyum, sonra görüşeceğiz, hele bu oruç bir bitsin” deyip, tutanak tutup gidebiliyorsan oruç kıvamı budur. “Ben çok sinirlenmişim, oruçlu olduğumu iftardan sonra hatırladım” diyecek hâlimiz yok. Zaten oruç, senin o andaki fren sisteminin çalışıp çalışmadığını görmek içindi. Sen o anda devreye girmemiş bir fren sistemini var kabul ettiremezsin. Namazda da oruçta da böyledir. Neye niyet edildiği, neye göre sürekliliğin olacağı, namazda da önemli, oruçta da önemlidir.

Aziz Kardeşlerim,

Evliliklerimizi Allah’ın adını kullanarak başlatıyoruz. Allah’ın adıyla olmadıkça kimse kimseye kızını da vermiyor, evin anahtarını da teslim etmiyor, “daha nikâhları kıyılmadı” deniyor. Bir sürü yazılı çizili törenler yapılıyor, Allah’ın adının anıldığı nikâh kıyılıncaya kadar anahtar teslim edilmiyor. Bu imanımız gereği, Müslümanlık idrakimizin sonucudur.

Namaza yatsı namazı diye başladık, ikinci rekâtında, üçüncü rekâtında “sen bu camide ne yapıyorsun” dendiğinde “ne bileyim işte burada arkadaşları bekliyoruz” deniyor mu? Denirse ona namaz denir mi? Böyle bir ibadet düşünebilir mi? Ramazan-ı şerifin ortasında “ne yapıyorsun sen, niye su içmiyorsun” dendiğinde “sahurda, imsakta niyet ettim, oruçluyum” diyoruz.

Hacca giden bir mü’mine “sende gömlek yok, pantolon yok, ne yapıyorsun burada” dendiğinde “biz telbiye getirdik, niyet ettik de onun için ihramdayız” diyoruz. İnsan ihramda iken pozisyon değiştirse hacca devam ediyor sayılabilir mi? “Yahu biz telbiye getirdik, ihrama girdik ama çok sıcakmış buralar” diyerek tekrar ceketini giyerek oturursa böyle bir hac olur mu? Niyet bozuldu,

hac bozuldu. Üçüncü rekâta “ne yapıyorsun burada ” dediğimizde “ne bileyim cami sıcakmış geldik buraya” diyorsun, namaz gitti.

Kardeşlerim,

Allah için başlayan şey Allah için devam eder, bitecekse Allah için biter. Böylece kul “namazım, haccım, hayatım ve ölümüm ancak âlemlerin Rabb’i olan Allah içindir” demiş olur. Namazın, haccın, yaşantın hatta ölümün âlemlerin Rabb’i Allah için olduğu zaman mü’mince bir hayat yaşanmış olur.

Abdest alıp, kıbleye dönüp, Allah için yatsı namazına niyet edip, üçüncü rekâta “ısınmak için camideyim” diyene, “stop” deriz, namaz bitti. Sen camide ısınmak için duruyorsun ya da camide klima var diye yazın gelmişsin. Hacda da böyledir.

Evlilik ya “Allah’ın adıyla başlamayacak” diyeceğiz ama böyle bir evlilik yok. Allah’ın adı anılmayan, Peygamber’in sünneti zikredilmeyen bir evlilik olur mu? Allah’ın Şeriat’ına göre olmayan evlilik, evlilik midir? Bunu Müslüman için söylüyorum. Herkesin kendi dinine göre olur bu. Müslümanın dinine göre de evlilik böyledir.

Bu evlilik Allah’ın adıyla başlıyor, kimin adıyla devam ediyor? Evliliğimizin beşinci senesinde sorulacak bu soruya vereceğimiz cevap, evliliğimizin ibadet kalitesinde devam edip etmediğinin testidir kardeşlerim.

Bu soru, bulaşık yıkarken bir hanımefendiye sorulsa “bulaşık yıkıyorum şu anda” dese, evliliği mi boş olacak? Hayır, onu kastetmiyoruz. Bunu tartışma anında, eften püften sebeple evliliği ayaklarının altına alacağını gösteren bir erkeğin, o anda Allah’ın adıyla kurduğu yuvayı neye göre yıktığını sorgulamak için konuşuyoruz. Neden evlenmiştik? Çiftleşmek için mi evlendik, Allah’ın Şeriatının gereği olarak mı evlendik? Çiftleşmek başka şey, Allah’ın adıyla nikâhlanıp evli olmak başka şeydir.

Kardeşlerim,

Önce şu kanun, evimizin, zihnimizin, sözlerimizin, kulaklarımızın ve gözlerimizin temelini oluşturmaldır. Kanun şudur: Allah’ın mülkünde mü’min, mü’min olarak yaşadığı sürece Allah’tan koparak bir iş yapamaz. Ne namazı, ne haccı, ne evliliği, ne de boşanması mü’minliğe aykırı olamaz. Mü’min olarak kalıp keyfine göre boşamak veya boşamamak da yok. Evlilik hayatı nasıl Allah’ın dininin dışında da yürütülebilir bir şey olabilir?

Evet, kapısını kilitlediğimiz yatak odalarında gömleksiz, atletsiz dolaşabilecek kadar hürüz ama Allah’ın dininin ilgi alanı dışında değiliz. Çünkü bizim kanunumuz budur: Rabb’imizin kulu olduğumuz için, Allah’a kul olduğumuz için, O’nun dininin gereği olarak bir kadınla veya bir erkekle nikâhlanıp evlendik.

Camiye girişimizde kimlik gösterirken “Müslüman’ım” diyerek camiye giriyorum. “Müslüman olmasam bu camiye yatsı namazında giremezdim” derken ağızdan çıkan, kulağımın duyduğu ve kimlik olarak kendimi ispat ettiğim tavrım evlenirken de geçerlidir.

Zira Allah, camiye abdestiz yatsı namazı kılmak için gelmeme izin vermediği gibi, yani camiye girmek için bir kural koyduğu gibi bu konuya da kural getiriyor. Paldır küldür isteyenin geldiği, kiminin

sağ'a, kiminin sola döndüğü, kiminin yattığı, kiminin kalktığı, bir cami olur mu? Caminin bir kuralı var. Bu kuralı kim koydu? Allah koydu.

Evliliğin bir kuralı yok mu, isteyen isteyenle evleniyor mu? Nikâhlı nikâhsız evlilik diye bir şey var mı? Caminin, abdestin, şu kuralı, bu kuralı olduğu gibi, evliliğin de kuralları var. Kim koydu bu kuralları? Allah koydu.

Allah Kur'an'da namazı, camiye kaç defa andı? Mesela Kur'an'da kaç kere cami kelimesi geçiyor? Kaç kere evlilik kelimesi, eş kelimesi geçiyor? Allah camide namaz kılan kulları, namaz kılarlarsa zengin edeceğinden söz etmiyor. "Fakir kulları evlenirse onlara servet verip zengin edeceğinden" söz ediyor. (Nûr, 32)

Kur'an, kibleye dönüp ellerimizi nasıl kaldıracığımızdan söz etmeden, evlerimizde ailemizin yatak odasına ait konulardan söz ediyor. Namaz ve evlilik Allah'ın kitabında aynı surede yer alıyor. Aynı suredeki ayetler namazı, hacı, cihadı, zekâtı, Allah korkusunu, Allah'a dua etmeyi ve yatak odasını anlatıyor.

Müslüman'a hangi Allah, kibleye dönüp edeple, hürmetle, saygıyla iki rekât namaz kılmasını emrettiyse, ev düzeni, aile kurmayı da emreden o Allah'tır. Evet, camiye abdestsiz girmeyi engelledi Allah, "olmaz, abdestsiz giremezsiniz" dedi. "Camide şöyle oturacaksınız" buyurdu. Evde de ev standartlarında neler yapmamız gerektiğini belirledi.

Kardeşlerim,

Babam beni evlendirmek için emekli parasını sakladı, düğün yaptı, evlendik, mutlu olduk, kiramızı veriyoruz, işimiz de var, çocuğumuz da oldu, çocuğumuzu sünnet de ettirdik, mutluyuz. Bayramda da büyüklerimizin elini öpmeye gidiyoruz, "işte böyle bizim de çocuğumuz büyüyecek, şimdi bir buçuk yaşında, evlendireceğiz, torunumuz olacak, sünnet ettireceğiz. Sonra ya nasip" dersek yazık bu evliliğe, yazık!

Bir Müslüman yatsı namazında camiden çıktı. "Hayır olsun, ne arıyorsun burada" diye sorunca "camiye geldik" diyor. "Dün de buradaydın" deyince "geldik işte bugün de geldik. Yarın da geleceğim" diyor. Sonra? "Bir gün de dört kişi bir öğlede getirir bizi herhâlde." Sonra? "Ne edeyim, camimiz bu kadarmış." Böyle tarif olur mu?

Madem seni camiye Allah çağırmişti, böyle olur mu? "Akşam gel, yarın bir daha gelirsin, hastalanır kalp krizi geçirir gelemesen öbür gün dört kişi öğleye getirir seni" diye düşündüğün yatsı namazı olur mu? Bir iş Allah emretti diye yapılır da sonucu böyle olabilir mi hiç? Buna Allah için yapılmış bir ibadet denebilir mi? Kesinlikle böyle bir ibadet olmaz.

Doğru cevap nedir? "Rabb'imle buluşmaya geldim." "Buluşunuz mu?" "Elbette secde ettim, huzurundaydım." "Ne dedi sana?" "Ne derse desin, ben onu görmüyorsam da o beni görüyordu ama bir gün bana bir şeyler diyecek, cemalini gösterecek, ben o randevu için bulundum. Camide Kayıt yaptırdım." Böyle diyen mü'min, yatsı namazına niye geldiğini anlamış mü'mindir.

Diğeri "herkes gidiyor, biz de gittik" türündendir. Evlilikte de cevap budur. "Ne bileyim evlendik, çocuğumuz oldu, bayramlarda büyükleri ziyarete gidiyoruz bizi de ziyarete geliyorlar, biz de büyük sayılırız artık." Böyle cevap olmaz. Bu çok sıradan bir cevaptır.

Evlendik. Neden? Çünkü Allah böyle bir kanun koymuştu. Bu kanunu uygulamak bizim de görevimizdi. Müslüman olarak biz de Rabb'imizin kuluyuz. Dolayısıyla ben şimdi evimdeyim, evliyim, yarın neredeyim? Nerede olacağım? Ailece bulunacağım cennetteyim inşallah. Biz bir yastıkta kocamak için evlenmeyiz.

Adn cennetlerinde devam etmek için evleniriz. Çünkü Allah azze ve celle mü'min kullarının camiye gelişlerini ibadet kabul edip meleklerine sevaplar yazdırdığı gibi, mü'min kulları onun adını kullanarak, Peygamber'inin Sünneti'ni izleyerek nikâhlanıp yuva kurduklarında da camide namaz kılmak gibi ibadet hâlinde olduklarını söylemekte ve sevap yazdırmaktadır.

Eş, fabrikada akşam eve ekmek götürmek için çalışırken ibadet hâlinindedir. Akşam eşi geldiğinde temiz bir ev bulsun diye ev temizliği yapan hanım da ibadet hâlinindedir. Akşam bir araya geldiklerinde de, üçüncü bir ibadet hâlinde dirler.

Aziz Kardeşlerim,

Bu mantık, Müslüman olarak yeryüzünde Allah'ın adıyla iş yapmanın sonucu olan mantıktır. Elhamdülillah mü'min olmanın büyük gururu, Kur'an gibi bir kitaba göre çalışmak, namaz kılmak, evlenmek, baba olmak, anne olmak, dede olmak gururu ile yaşıyoruz, elhamdülillah. Yatak odalarımızı bile konuşan Kur'an'ımız var. Sofralarımızda kaşık tutmamıza ahenk katan Kur'an'ımız var elhamdülillah, elhamdülillah.

Biz bir kanunu evlerimizin kapısının üzerine, masalarımızın başköşesine yazıyoruz: Allah için kurduğumuz yuvalar Allah için devam edecektir.

Kardeşlerim,

Bu ne demektir? Biz ne için evlendik? Allah için evlendik. Camiye geldik. Allah'ın emri olduğu için camiye geldik. Cami çok soğuk, bırakıp gidecek miyiz? Hayır. Niye bırakalım ki? Geldik, cami çok sıcak bırakıp gidiyor muyuz? Veya geldik, camide yanımızda namaz kılan çok fena ter kokuyor. "Ben de bugün kılmam, madem bu adam ter kokuyor" diyor muyuz?

Biz o adamla ticaret yapmaya gelmedik ki Allah'a geldik. Namaz kılacağız, sevabımızı Allah'tan bekliyoruz. Sabah kalktık, abdest alacağız, su çok soğuk "soğuk günde ben abdest almam" diyor muyuz? Denir mi? "Olur mu canım, soğuğu sıcaklığı olur mu? Allah için soğuk da sıcak da olsa karşımıza ne çıkarsa katlanacağız, çünkü namaz bu" deriz.

Allah'ın emrettiği abdeste su üç derece, beş derece diyerek engel olur muyum? Allah için biraz meşakkate katlanacağız. Niye? Çünkü emreden Allah'tır.

Kardeşlerim,

"Allah'ın adıyla aldın mı bu eşi, kabul ettin mi" sorusunun cevabı da bunu gerektiriyor. Evlenip evliliğinin karşılığını Allah'tan bekleyenler, namaz kılıp sevabı Allah'tan bekleyenler gibidirler. Yaptığının karşılığını eşinden bekleyenler ise kıldığı namaz için, imam efendiden puan toplayana benzer. "Hoca efendi bizim puanları unuttun herhâlde" demeye benzer. Hoca da kendisi puan topluyor sana nereden puan versin?

O ne zaman olur biliyor musun? Çocukları camiye ısındırmak için yaz aylarında her namaza üç puan, bin puan toplayana bisiklet veriyorlar ya öyle olur. Bu çocuklar için olur. Kul kuldan bir şey dilenmez ki. Camide kul kuldan bir şey dileniyor mu ama ne yapıyorsun? İyi imam efendi arıyorsun. Dikkatli, namazı huşu ile kıldıran imam efendi arıyorsun. Ama sevaplarını imamdan topluyorsun. Senin muhatabın Allah'tır.

Caminin şu veya bu şekilde sıkıntısı ise senin imtihanındır. Camide artık namaz kılamayacak durumda olursan öbür camiye gidiyorsun. Değiştirebiliyorsun camiyi ama namaza küsmüyorsun, camiye küsmüyorsun.

Evlilik de bu dünya hayatında, her gün sabah abdest alıp sabah namazı kılmak nasıl bir imtihansa, evlilik de bir gün, üç gün, on gün değil, yaşadıkça elli sene, altmış sene, her gün aynı kadınla aynı erkekle imtihan olmaktır. "Yahu yirmi beş senedir namaz kılıyoruz be, bu kış günü de biraz dinlenelim" demediğin gibi, "bu dırdırı yirmi senedir çekiyorum" da demediğin zaman kazanmış oluyorsun kardeşlerim.

Elbette bu sözlerimi dinleyen henüz evlenmemiş genç kardeşlerim, "çok kolay zaten böyle yaparız" diyorlar. Evlenmiş olan kardeşlerim de "herhâlde beni bekâr zannediyorlardır ne kadar kolay konuşuyorum" diye. Ama namaz da böyledir.

Altmış sene, yetmiş sene, çocukluğundan beri namaz kılan insanlar, dedeleri onları namaza başlattığı zaman, on yaşındayken yetmiş senelik on binlerce namazın grafiğini birden önüne çıkarsalardı "bu kadar namaz kılamam ben" deyip camiden kaçır, dedesinin şekerini de almazlardı herhâlde.

Bir, bir, bir, katlana katlana yetmiş sene namaz kıldılar. Gitgide de huşuları arttı, zevkleri arttı. Namaz onlar için yaşam tarzı hâline geldi. Evlilik de böyle kardeşlerim.

Allah Teâlâ'nın paketleyip başından sonuna kadar bir sıkıntı oluşturmadan gönderdiği hiçbir ibadeti ve hiçbir nimeti yoktur. Allah neyi emretti ise onun muhakkak dikenini de yaratmıştır. Dikensiz gül plastikten olur. Tabîî gülün dikenini olur. "Dikenlerini koparın, gülü getirin" diyemezsin. O zaman gülün çabuk solar. Dikenleri ile oynadın mı gül solar.

Kardeşlerim,

Bir hakikati dosyalardan çıkarıp seccadelerin önüne koymak istiyorum. O hakikat şudur: Her ne kadar evlilik beşeri zevklerimiz, erkeklik-kadınlık hırslarımız ve arkadaşlara fors atmamız, çocuklarımızı kucağımıza alıp parkta dolaşmak gibi insani ihtiyaçlarımızın vs. karşılanması diye gündeme geliyorsa da esasen evlilik bu değildir. Allah Teâlâ'nın insanoğlu için koyduğu en büyük imtihan kanunlarından birisidir. Evliliği "babam emekli parası ile beni evlendirdi" sözünden çıkarmamız gerekiyor. "Baban, deden, dayın evlendirmede seni!"

"Dayım sağ olsun düğünümü yardım etti." Bırak bu lafları! Senin yaratılmana binlerce sene kala senin ecdadın bile yaratılmamışken senin kiminle evleneceğini, ne tür bir evlilik imtihanı yaşayacağını Allah kitabına kader olarak yazmıştı.

Seni evlendiren Allah'tır. Dayın evlendirdi, daireni amcan verdi, baban harçlık verdi. Onlar, Allah'ın gönderdiği nimetin postacılarıdır. Sadece kargo görevlileridir. Babanı kim evlendirdi? Hâlâ

annenle kavga ediyor, baban kendileri anlayamadılar da seni nasıl evlendirmişler? Kel ilaç bulmuş da başına niye sürmemiş?

Evliliğimizi takdir buyuran, kader olarak yazan Allah'tır. Bir genç veya yaşlı karı-koca, aile bireyleri diyorlar ki; "Yani biz devam ettiremeyeceğiz de işte çocukların hatırına biraz daha sıkıntıya katlanalım diyoruz." Eyvah eyvah! Allah için, Peygamber'in sünneti standardında bir Müslüman olmak için başlamış bir evlilik, sümüğü akan iki çocuğun hatırına devam ediyor. Sonra da Allah'tan hayır ve bereket istiyorsun.

"Rabb'im bana bu çileyi kader olarak yazdı tahammül ediyorum, tahammül edilecek süreçte keyiflerimden feragat ediyorum" dediği zaman "namaz uzun da olsa kısa da olsa kılarım, sabah namazında uykum var ama Allah emretti bir kere kılıyorum" diyen şuurun sahibidir. Ben Kur'an'a bakıyorum münafıklardan söz ederken Kur'an

يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ

"insanlardan utanırlar da Allah'tan utanmazlar. Ayıp derler de günah demezler" diyor. (Nisâ, 108)

Şimdi bakıyorum gençler: "Yani aslında biz avukata gideceğiz ama babamlar çok masraf ettiler onlara ayıp olacak" diyor. Bu yuvayı Allah görmek istiyor. Buradan mü'min çocukların yetişmesini istiyor. Allah burada gece sabah namazına kalkan bir kadın ve camiye giden bir delikanlı görmek istiyor. Bunun için Şeriat koydu. Bunun için evlilik kanunu koydu. Bunun için hayır, bereket, mevedde, rahmet yarattı. Bunca iyiliklerin sahibi olarak utanılması, hayâ edilmesi gereken sadece Allah'tır. "O'nun hatırına kırk sene daha dayanacağım ben bu çileye" diyecek yerde "annemler çok üzülür. Yoksa dağıtırdım ben bu yuvayı" diyor. Evet, bunu söyleyen de münafıktır, kâfirdir -haşa- öyle demiyorum.

Kardeşlerim,

Hani babamız bizi evlendirdiği için yuva kurduk, hani amcamlar, halamlar aracı olmuşlardı. O mantıkla Rabb'im beni bu yuvanın eşi, kocası, hanımı olarak görmek istiyor. "Burada yıkadığım bulaşığa, getirdiğim bir dilim peynire, ekmeğe Allah sevap yazacak. Ben bu niyetle, Rabb'im sevap yazsın diye bu evde erkek olarak, kadın olarak duruyorum" diyen mü'min, aradıklarını bu dünyada bulmasa da cennette altından ırmaklar akan, köşklerde oturduğu zaman kimin, neyi, ne için yaptığını anlamış olacaktır.

Kardeşlerim,

Ben tekrar sözlerimin başına dönüyorum. Üçüncü rekâta "dur bir dakika! Sonra devam edersin. Ne yapıyorsun sen?" dendiğinde "yatsı namazının üçüncü rekâtındayım" diyen mü'minin namaza bağlılığı gibi evliliğinin on beşinci senesinde bile şuur olarak, refleks olarak "Allah'ın adıyla kurduğumuz yuvanın ortasındayız şu anda, Peygamber'in sünnetine göre kurduğumuz yuvanın ortasındayım" diyen mü'min Allah'ın rahmet nazarı altında cennete doğru koşan mü'min demektir. Bu bizi şu noktaya sevk ediyor. Namazı Allah emretti diye yaz kış, soğuk sıcak, cami halı veya değil namaz kılıyoruz. Allah emretti. Namaz çile getiriyor, getirirse getirsin. Değil mi Allah emretti. Allah emreder de ben çileye itiraz eder miyim?

Kardeşlerim,

Evliliklerde de bu olmalıdır. Filmlerdeki gibi uyduruk, yalan, hayal, dünyada yaşanması mümkün olmayacak tarzda bir evlilik beklemenin bir manası yok. Bir yastıkmış, bir yorganmış geç bunları. Âdem ile Havva'ya nasip oldu mu bunlar? Hâlbuki ilk baba ve ilk anneydiler.

Şu kâinatta eğer Allah'tan öyle bir istediği bulunsaydı Taif'teki dağlar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin önüne su gibi eriyip gelecekti. Şöyle birkaç işaret yapsaydı, bütün Medine'deki hurmalar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin önünde secdeye kapanıp eğilecekti. Böyle değeri, kıymeti vardı. Ama her istediğinde hanımlarını o şekilde önünde eğdiremedi. Bunca azametine rağmen o da bir aile reisinin katlandığı sıkıntılara katlandı. Çünkü insandı.

Korunmuş torpilli, sorunsuz bir ev, O'nun evi de olmadı. Buna rağmen son nefesini o hanımlarından bir tanesinin dizi üzerinde bitirmeyi istedi ve uyguladı. Kâinatın Efendisi sallallahu aleyhi ve sellem: "Beni Azrail ile Cebrail ile baş başa bırakın" demedi. Âişe'si ile baş başa kaldı.

Mü'min, peygamberinin peşinden giden insandır. Nasıl namazda ayağın ağrıyor, tansiyonun var, secdeden kalkamıyorsun, merdivenden çıkar gibi secdeden kalkıyorsun ama camiye gelmekten vazgeçmiyorsun, çünkü bu namaz hayat ile bitecek. Çünkü bir kere mü'min olmaya, Allah'ın huzurunda namaz suçu olmadan dirilmeye karar verdin. Evlilik de Allah'ın emridir. Evlilik nasıl Allah'ın emri oluyor?

Kur'an'a bakmazsan elbette olmaz. Birinci suresinden itibaren Kur'an-ı Kerim'i aşağı doğru taradığımda Bakara Suresi'nde evlilik ayetleri, evliliğin yatak odası ayetleri var. Peygamber aleyhisselamin cihadından çok neredeyse aileleri ile ilgili, hanımları ile ilgili sözleri var, ayetler var.

Çünkü İslam camilere kapatılmış bir din değil, gökyüzünden yeryüzüne inmiş bir dindir. Bütün yeryüzünü okyanusları ile beraber kuşatmak için gelmiştir. Camiler insanların hayatının olsa olsa onda birini alabilir. Günde kaç saat namaz kılıyoruz ki? Bütün kıldığımız namazları en uzun şekilde kılsak Ramazan'ı baz alarak, kaç saat namaz kılıyoruz diye hesaplasak kardeşlerim bütün namazlarımız iki saat tutmuyor. Yirmi dört saat içinde ne kadarını namaza ayırıyoruz?

Hayatı camiye kapattığın zaman, İslam hayatın onda biri bile olmuyor. Ama kadınıyla erkeğiyle insanlar hayatın yüzde yüze yakını evlerinde yaşıyorlar. Evde İslam olmasa da olabilir. "Camide yeter ki bulunsun" dediğin zaman İslam'ın onda dokuzunu kimden elde edeceksin?

Hayır, Kur'an'ımız camilerde namazı tarif ettiği gibi evlenmeyi de tarif ediyor. Evi de renklendirir, şekillendirir, İslam budur. Bir kabile dini değil ki İslam, kâinat dinidir, hayat dinidir. Kur'an'ımız evliliği tarif etmezse neyi tarif eder acaba? Evliliği kanatları altına almayan bir Kur'an, hayata nasıl şekil verir? Sinir küpü olmuş, stresten çatlayacak hâle gelmiş bir insan camide dinlenebilir mi?

O, camide gelip imam ile savaşıyor. Önündekinin ayağına basacak. Rabb'imiz camilere ibadet etmeye çağırıyor, namaza çağırıyor, "huzur bulmak için de eşlerinizin yanına gidin" diyor. "Huzur bulun diye size eşler yarattık" diyor. (Rûm, 21) Karı ve koca fark etmiyor. Huzur yuvalardadır. Yuvaları huzur kaynağı hâline getirmemiş bir din, haftada bir defa Cuma Hutbesi ile toplumu mu düzeltebilir? Böyle bir hata işlenirse İslam'a ne kadar büyük bir zulüm yapılmış olur.

Bunun için Kur'an Ümmeti olarak bizim "neden evleniyoruz" sorusuna vereceğimiz cevap çok basittir. "Neden namaz kılıyorsak, neden oruç tutuyorsak, neden hacca gidiyorsak" onun için de evleniyoruz. Evlilikten ne bekliyoruz? Namazdan ne bekliyorsak, hacdan ne bekliyorsak onu bekliyoruz.

Hemen bir soru sorayım ve cevap vereyim. "Evlilik ne demek biliyor musun sen kardeşim?" "Biliyorum tabii." "Ne demek? "Yemek, içmek, gezmek, eğlenmek, okşamak, güreşmek, çocuklarla yürümek, belki daha da ötesi." "Bu kadar dünyevi şeylerin içinden ibadet mi çıkar kardeş sen ne yapıyorsun?"

Bu soruyu doğru kabul edip ben de bir soru soruyorum: "Kurban bayramında kuzuyu alıyorsun, kesiyorsun, pizola yapıyorsun, mangala koyuyorsun, balkondan mis gibi et kokusu geliyor, yiyorsun, misafire de ikram ediyorsun, "Allah kabul etsin" deniliyor. Allah, kebaptan bir şey kabul ediyor mu o zaman? Hani keyfe göre ibadet olmazdı?

Kardeşim, el âlemin kuzusuna beş yüz lira verdin, kestini, kanı aktı, sen de cehennemden kurtulduğuna inandın. Kebap yaptın daha çok sevap kazandın. Bu nereye oturdu, hangi aklına oturdu bu? "Allah kurban kesin" demişti. Kurban kes, İbrahim aleyhisselam da kurban kesti onun için böyle oldu. Biz İbrahim aleyhisselamın soyundan geliyoruz, o Peygamberimiz'in dedesidir. İbrahim aleyhisselamın Hacer'ini, Sare'sini niye görmedin? Kimseye biz zevkten, keyiften ücret vermeyiz. "Hem ziyafet hem de dış kirası olur mu böyle bir şey" deriz.

Allah'tır ki sabaha kadar keyiften çatlatır, sabahleyin de kuluna sevaplar yazar. Allah budur işte. Bu İslam'dır, Müslümanlıktır. İslam'ı konuşuyoruz elhamdülillah. Ne büyük, ne onurlu, insanı ne kadar yüksellere kaldıran güzel bir dinimiz varmış elhamdülillah.

Kardeşlerim,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadisi şeriflerine, yani Müslümanlığı pratiğe döktüğü uygulamalarına baktığımız zaman, insanın dilini yutası geliyor. Hepinizin bildiği muhteşem bir hatırayı burada zikredip kebaptan sevap olduğu gibi yatak odasından beraber mutfakta, tarhana çorbası içmekten, "senin ağızına ben bir lokma koyayım, sen de benim ağızıma koy" diyerek bebek oyunu gibi eşlerin birbiriyle oyun oynamasından, çocuk gibi birbiriyle eğlenmesinden, Allah'ın razı olduğunu, buna ecir yazdığını, bunu Müslümanlık kabul ettiğini Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğrendik.

Bildiğiniz olayı kısaca hatırlatayım. Hani adamcağız uzak bir yere gitmiş, arkasından çocuğu ölmüş. Hanımı da sahabi, kocası da sahabi. Kadın düşünmüş ki; bu adam uzun yolculuktan gelecek, bakacak çocuk yok. Eyvah! Üzülecek. "Ne yapayım" derken ne çare bulmuş? Yastık gibi bir şeyle üstünü kapatmış çocuğun. Adam akşam gelince, "çocuk nerede" demiş. "Biraz rahatsız" demiş. "İyi, rahatsızsa uyandırmayayım" demiş.

Çocuk gömüleli kaç gün olmuş. Komşularına da herhâlde "bizimkine bir şey söylemeyin" diye tembih etmiş. Sonra kocasını çocuğu sormasın diye bir güzel yedirmiş, içirmiş. Sonra karı koca gibi yatmışlar. Hem rahatsız, hem ağlamıyor, "ne oldu bu çocuğa" diye soracak. Kadın "sana bir şey soracağım" demiş. "Ne soracaksın" demiş. "Ya bizim komşularda şöyle bir tartışma oldu" demiş. Adam "ne oldu?" diye sormuş.

Kardeşlerim,

Hadis şerif söylüyorum, hikâye anlatmıyorum. Resûlullah'a intikal etmiş bir olay bu, sonuna bakınız. "Komşulardan birisi emanet bir tencere almış, öbür gün emanet isteyince sahibi "ayıp ya, emaneti niye istiyorsun" demiş. Alan adam "niye emaneti istiyorsun" diye tepki göstermiş. "Öyle komşuluk olur mu ya, insan aldığı emaneti verir, sahibinin değil mi?" demiş adam. Kadın adama "Sen de öyle mi düşünüyorsun" demiş. "Tabi öyle" demiş. "Hakikaten mi böyle düşünüyorsun" demiş. "Tabi canım, kiminse alsın, emanet tutulur mu" demiş.

Kadın, "bizim çocuğu da sahibi aldı" demiş. İrkilmiş adam, "bana ne yaptın sen böyle, çocuğum ölmüş sen beni ziyafete çağırdın, sabaha kadar burada karı koca gibi, gençler gibi oynadık. Sabahleyin bana ne diyorsun sen" demiş. Tutmuş kolundan Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme karısını şikâyete getirmiş. Cevap ne kardeşlerim, gökleri temsilen konuşan Resûlullah ne buyurmuş?

"Sizin bu yaptığınızdan Allah çok razı oldu. Bu geceki beraberliğinizden de mübarek bir çocuğunuz olacak" buyurmuş. Bir sene sonra kadın, o doğan çocuğu Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme getirmiş: "Bu o doğan çocuk ya Resûlullah" demiş. Efendimiz de ilk lokmasını Resûlullah'tan yesin diye bir hurmayı ağzında eritip çocuğun ağzına koymuş.

Kardeşlerim,

Bizim yuvalarımız, Rabb'imize gitmek için yaptığımız işlerle doludur. Biz kıyamet gününde; "şu camide namaz kılmıştım" der gibi, "eşimi sevmiştim, eşimin çamaşırını yıkamıştım, eşimin annesine saygı göstermiştim" diyeceğiz buna iman ediyoruz. Çünkü biz Allah'ın adı ile evlendik. Bize "Allah tamam mı, Peygamber tamam mı?" dediler, "tamam, kabul ettik" dedik. Rabb'imiz bu dünyada böyle murat etti. Birbirimizin kahrını çekerek yaşayalım istedi. Kadın erkeğin, erkek kadının kahrını çeksin istedi.

Kardeşlerim,

Elbette, namaz kılmak kolay değil. Hele de sıcakta, Ramazan'da teravih ne kadar zor oluyor değil mi? Kolay değil. Kolay olsa zaten o imtihan olmazdı. Allah kolay olan şeyi niye emretsin ki? İnsan her gün pikniğe gitse, piknik bile katlanılır bir şey olmaz. Senede bir defa, on senede iki defa olduğu için hoş oluyor. Her gün baklava da yese insan, balda yese bıkar. Ama Allah için olan şeyden asla bıkmaz. Arada Allah varsa el âlemin kızı, el âlemin oğluna bile katlanılır. Elbette olağanüstü durumlar ayrı ama olağanüstü kararını başkaları vermeli, hakem karar vermelidir.

Kardeşlerim,

Buradan net bir şekilde bir tablo çıkarıyoruz. Artık "babam beni evlendirdi" sözünden vazgeçelim. "Teyzem güzel bir eş adayı buldu" demekten vazgeçelim. "Allah evlenmemizi istiyor, yuva kurmamızı istiyor, yuvalarımızda cihat etmemizi istiyor. Kadını da erkeği de önce evlerin mücahitleri yapıp sonra Filistin'de şurada buradaki zulme karşı diren bakalım" diyor. Önce bir kişilik bir sorunu çöz de bütün dünyayı karşına alıp Mescid'i Aksa sorununu çözeceğine inanalım. Eşinden kaçıp, şehit olmaya gitme. Pireden korkup, devlerle mi savaşacaksın?

Kardeşlerim,

Burada iki örnek zikredeceğim. Aile eğitimi konuşması yapmıyorum. Yapsam daha farklı şeyler söylerdim. Tek bir şey söylemeye çalışıyorum; evlilik babalarımızın, dayılarımızın “bizi evlendirmesi, ben de askere gidene kadar biriktirdiğim harçlıklarla buzdolabı aldım” demek değildir. Bunları bırakalım, bunlar kapitalist şeylerdir.

O Rabb’inin kaderi zaten. Evlenip üç gün sonra eşini kaybedenin de kaderi odur. Boşandı, öldü, eşi ayrı... Kaderimizde ne varsa o karşımıza çıkacak. Rabb’im bana ne yazdıysa onu yaşayacağım. Ama bizi bu dünyaya leylekler getirmedi, Allah yarattı. Evlendirirken de bizi kargalar evlendirmeyecek, Allah kaderi yazdı ve oldu. Bu şuur, beynimizde yirmi dört saat aktif kalmalıdır.

Bir örnek olarak iki şey zikredeyim kardeşlerim. Ashabı kiramın en büyüklerinden, Kur’an’ın müfessirlerinden olan İbni Abbas radiyallahu anhüma Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem amcasının oğlu biliyorsunuz. Kur’an’ı en iyi anlayan, tefsir eden sahabilerden birisidir. Bir gün yaşlı başlı olduğu bir zamanda evine doğru giderken yolda gördüğü su birikintisinde yüzünü gözünü toparlamaya başlamış.

Gençler hani bir yere giderken dikkat ediyorlar ya, elinde bir çiçekle bir yere gittiği zaman “baksana bir bozukluk var mı” diye bir daha bakıyorlar. O da öyle yapmış. Yanındakiler tip tip bakıp “Bu yaşta mı, bu gençlerin işi, sen böyle niye yapıyorsun ki” demişler. Buyurmuş ki İbni Abbas radiyallahu anhüma: “Niye? Ben şimdi eve gittiğimde eşimi hazır ve şık görmek istiyorum. Allah buyuruyor ki: ‘Sizde ne kadar onların hakkı varsa, onların da sizin üzerinizde eşit hakkı vardır.’ Ben onu şık görmek istiyorsam, onun da beni şık görme hakkı var. Biraz dikkat etmem lazım” buyurmuş.

وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ

Allah: “Sizin ne kadar alacağınız varsa o kadar da göreviniz var diyor”. (Bakara, 228) İbni Abbas böyle anlamış.

Ben bunu kimseye ithaf etmiyorum ama şık, parfümlü bir kadın beklerken ter kokusuyla evine giden, kayınpederini ziyaret eden erkeklere sunuyorum. “Bir Anadolu erkeği, eşi için tıraş olur mu” onu da bilmiyorum.

Kardeşlerim, ikinci örneği zikredeceğim;

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in ilk hanımı bildiğiniz gibi Hatice annemizdir. Yanında vefat ettiği son anamız da Âişe annemizdir. Âişe annemiz, gözünü bu dünyaya açıp Mekke sokaklarını tanıdığı anda, Hatice annemiz onun tanıyıp elini öptüğü bir kadın bile değildi. Zaten kendisi de söylüyor. “Ben hiç Hatice ile oturup kalkmadım” diyor. Ama İmam Müslim’in rivayet ettiği bir hadis şerifte Âişe annemiz bir olay anlatıyor.

Anlatacağım olay Medine’de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem vefatından ya iki sene, ya üç sene, bilemedin dört sene öncedir, bilemedin beş sene öncedir. Bu da ne demektir? Yaklaşık olarak Hatice annemizin vefatının üzerinden en az on yıl geçmiş olması demektir.

Kardeşlerim,

Âişe annemiz: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hanımları arasında benim hiç oturup kalkmadığım bir kadın olan Hatice kadar hiçbir kadını kıskanmadım, onu çok kıskandım” diyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir gün bir koyun kestirmiş. Bu koyunun bir parçasını kesen

kasaba tembih etmiş -Hatice öleli on sene olmuş-: “Hatice’nin çok sevdiği filanca kadın var, o hatıra kaybolmasın bu etten ona götürün” buyurmuş. Hatice’ye değil, Hatice’nin kayın pederi olan babasına, kayınçolarına filan değil.

Hatice’nin hayatta olan bir arkadaşı varmış “ona bu etten götürün, Hatice sağ olsa bundan memnun olurdu” diyor. Âişe radiyallahu anha dayanamamış, “ya Resûlullah, ölmüş gitmiş bir kadının arkadaşına, üstelik kendisine değil arkadaşına bunu götürüyorsun” demiş, Hatice’sinin vefatından belki en az on sene sonra Âişe annemize: “Âişe, onu sevmek, benim bir defa içime oturdu” buyurmuş.

Evliliğin beşinci, onuncu yılında herkesi test edelim. “Ne yapıyorsunuz siz, nerelerdesiniz, ne âlemlerdesiniz” diye sorulunca “ne yapalım, Filistin’de kardeşler Yahudi’den zulüm çekiyor, biz de burada bu evde çekiyoruz” diyen mü’min!

Bizim evliliğimizin onuncu senesinde vereceğimiz cevabı da not edelim. Altı çocuk doğurmuş, onlardan önce de belki dört çocuk doğurmuş, yaklaşık olarak on çocuk doğurmuş bir kadının ölümünden sonra ondan daha genç kadınlarla evlenmiş, on yedi, on sekiz yaşındaki eşine de eski eşi için “onun sevgisi bana içirildi” diyor.

Siz ister bunu vefa olarak yorumlayın, isterseniz “Allah’ın adı ile başlayan iş nasıl devam eder” sorusunun cevabı olarak yorumlayın. İsterseniz de “cennette ailece nasıl oturulmuş, bu hasret nasıl çekilirmiş” bunu yorumlayın.

Vel’hamdülillahi Rabb’il alemîn.